REVISTA DE ŞAH

Discuţiile începute în numărul precedent al ziarului pe marginea activităţii publicaţiilor Comitetului pentru Cultură Fizică şi Sport de

pe lingă Consiliul de Miniştri, le continuăm astăzi, cind vă vom reda părerile a doi cunoscuţi şi mari iubitori ai jocului de şah în legătură — fireşte — cu publicaţia „Revista de Şah".

„Publicaţia de specialitate „Revista de Şah" şi-a cîştigat merite deosebite în promovarea mişcării şahiste din ţara noastră. Nivelul acestei reviste s-a îmbunătăţit constant în ultimii ani şi ea poate sta cu cinste alături de alte publicaţii de specialitate din străinătate. Dintre publicaţiile periodice şahiste pe care le urmăresc, numai „Sahmati v. S.S.S.R." şi revista din R. Cehoslovacă sînt la un nivel superior revistei noastre.

Fără a încerca să fac aci o analiză completă a materialelor care apar în Revista de Şah, aş dori, totuşi, să prezint o serie de observaţii şi sugestii.

Găsesc extrem de valoroasă iniţiativa luată în cursul anului trecut, prin publicarea seriei de articole asupra „Problemei antrenamentului la şah". Materialele acestea au reuşit să elucideze problema în cea mai mare măsură. Mi-a plăcut în special articolul semnat de jucătorul nostru fruntaş T. Ghiţescu

Se observă totuşi că nu toate vîrfurile şahiste acordă atenţie colaborării la Revista de Şah. Spre exemplu, maeştrii I. Bălănel şi V. Ciocîltea sînt destul de rar prezenţi cu materiale în paginile revistei.

Apoi, revista de Şah nu adresează suficiente materiale tinerilor şahişti care ajung la o categorie superioară. Aceştia, cînd au nevoie de o documentare teoretică, se adresează de preferinţă revistei sovietice, fiindcă cea de la noi nu le oferă suficiente date. De aceea, aş propune ca Revista de Şah să publice în fiecare număr, pe scurt, articole de informare asupra a tot ce e nou în teoria deschiderilor de şah".

B. MENAS
antrenor al secţiei de şah
al asociaţiei sportive Dinamo

„Sînt unul din acei cititori al Revistei de Şah, care urmăresc în mod deosebit rubrica „Probleme şi studii".

Nivelul acestei rubrici s-a îmbunătăţit simţitor în ultimul an, mai ales prin organizarea unui concurs internaţional de compoziţie şahistă, cu care ocazie au fost publicate lucrări semnate şi de problemişti de peste hotare. Am putut admira astfel, colaborări originale ale problemiştilor sovietici, ca de pildă, G. Kasparian, T. Gorghiev, A. Guliaev, V. Zelepuhin ş.a. „Selecţionările" de probleme şi studii intrate în literatura de specialitate le găsesc, de asemenea, foarte utile.

In schimb, nu găsesc satisfăcătoare materialele teoretice de compoziţie şahistă pe care le publică revista, mai ales în materia studiilor de final. Ar fi necesar să se acorde mai mult spaţiu unor asemenea materiale, pentru ridicarea nivelului specialiştilor noştri în acest domeniu.

Asist. univ. EM. DOBRESCU
fost campion al R.P.R.
la compoziţie şahistă

Un experiment interesant la cooperativa „Răsăritul"

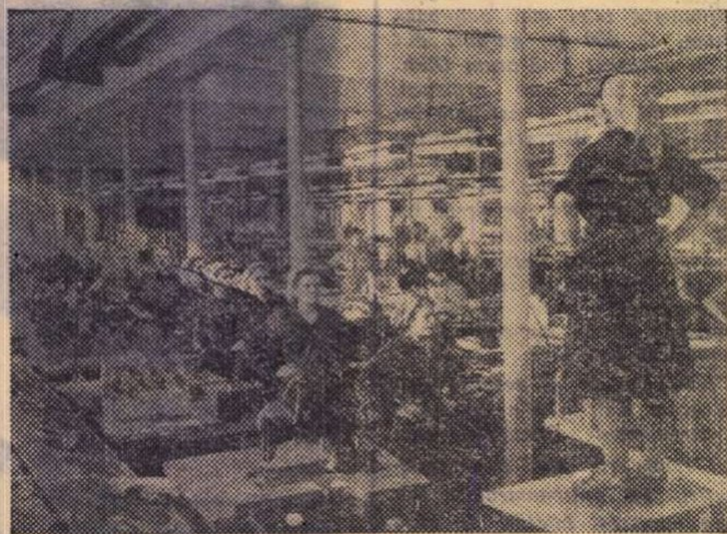
Sînt unii oameni cărora cuvîntul „experiment" le sugerează atmosfera impresionantă a unui mare laborator, utilat cu tot soiul de microscoape şi retorte, aparate şi instrumente, mă rog, cu tot ceea ce a creat geniul uman pentru descoperirea adevărului ştiinţific. Ei bine, cu riscul de a-i deziluziona, trebuie să spunem de la bun început că în rîndurile ce urmează ne vom referi la un experiment însoţit de o... recuzită mult mai puţin spectaculoasă, dar, prin aceasta, nu mai puţin interesantă. Iată şi tema, în cîteva cuvinte: care este rolul gimnasticii de producţie şi al „minutului de cultură fizică", în creşterea productivităţii? Dar în corijarea anumitor atitudini defectuoase sau chiar a unor malformaţii determinate de poziţia din timpul procesului de producţie? Şi, în sfîrşit, în ce măsură trebuie adaptate anumite grupe de exerciţii la specificul fiecărei ramuri de producţie?

Pentru a afla răspuns, l-am însoţit cu mult interes pe tov. *Marius Bîrjega* — asistent la catedra de teorie şi practică a culturii fizice din I.C.F.—la cooperativa de încălţăminte „Răsăritul", una din cele trei unităţi cuprinse în experimentul iniţiat de catedră. Fireşte, ne-au interesat în primul rînd metodele. Ele sînt destul de simple: într-o secţie avînd un anumit specific de muncă (rămuit) sînt urmăriţi 24 de cooperatori, de diferite vîrste. Dintre aceştia, 12 efectuează regulat exerciţiile (şi trebuie spus că asociaţia Voinţa, prin instructorul *C. Furcilă* şi conducerea cooperativei, prin preşedintele *Grigore* şi vicepreşedintele *Z. Băncilă*, îl sprijină cu multă bună voinţă pe experimentator) iar ceilalţi 12 nu, servind ca „martori". Pe fişele întocmite s-au trecut o serie de date personale (vîrsta, stagiul în producţie, activitate sportivă, etc.), alături de cîteva determinări ca: dinamometrie dreaptă şi stîngă, spirometrie, tensiune arterială, perimetru toracic şi, bineînţeles, starea fizică. Aceste date obiective ca şi randamentul în producţie vor fi criteriile de apreciere a eficienţei gimnasticii de producţie.

Apoi, am asistat la efectuarea exerciţiilor cu grupa de 12 cooperatori. Este vorba de mişcări simple, elementare, unele antagoniste, altele asemănătoare celor din timpul lucrului, terminate printr-o uşoară alergare. Totul a durat circa 10 minute, după care oamenii au intrat la lucru. Rezultate? Ele nu pot fi concluente după numai o lună de practicare a acestor exerciţii, fapt care reiese, de altfel, din cele cîteva păreri pe care le-am cules. De pildă *Ion Lazăr, Vasile Oprea* şi *Gh. Bucur* susţin că resimt în oarecare măsură efectul pozitiv al gimnasticii, că înviorarea îi stimulează; *Gh. Costache* a fost mai categoric, arătînd că de cînd se supune experimentului şi-a mărit randamentul în producţie cu circa 10 la sută. In schimb, *Ion Rău* afirmă că plusul de forţă pe care-l capătă îl face să exagereze mişcările din primele minute de lucru, fapt care dăunează preciziei, îndemînării

Experimentul continuă. Socotim însă că extinderea lui într-o mare întreprindere, la o echipă care lucrează la bandă rulantă este indispensabilă, mai ales pentru îmbogăţirea criteriilor obiective de apreciere (prin cronometrări ale randamentului) ca şi pentru aplicarea riguroasă a „minutului de cultură fizică". De asemenea, lărgirea colectivului de experimentatori cu ajutorul studenţilor, ar asigura un plus de continuitate şi de bază ştiinţifică interesantului experiment, de pe urma căruia aşteptăm concluzii importante pentru extinderea pe bază de mase a gimnasticii de producţie.

V. ARNAUTU

In multe întreprinderi din Uniunea Sovietică „minutul de cultură fizică" a devenit o obişnuinţă. In fotografie: muncitoarele unei secţii dintr-o mare fabrică de confecţii, efectuînd exerciţiile indicate de instructoarea obştească L. Şarcova.

Cine răspunde?

Regulamentul Spartachiadei de iarnă a tineretului precizează: „Organizarea concursurilor din cadrul etapei I a Spartachiadei de iarnă a tineretului revine consiliilor colectivelor sportive şi organizaţiilor U.T.M.". Astfel stînd lucrurile, nu mai încape îndoială şi mai ales... tocmeală pentru a se stabili cine poartă mai multă sau mai puţină răspundere. Este limpede că răspunderea e împărţită deopotrivă între colectivele sportive şi organizaţiile U.T.M.

Este limpede pentru toată lumea dar nu şi pentru cei de la Uzinele „23 August" din Capitală. Consiliul colectivului sportiv şi comitetul U.T.M. prin tov. Dumitru Răducanu, responsabilul cu munca sportivă, nu s-au pus încă de acord în privinţa „răspunderii". Şi tot aşteptînd tov. Răducanu pe membrii consiliului colectivului sportiv să-i ceară sprijin, iar aceştia pe tov. Răducanu să le acorde sprijin, nu s-au luat nici un fel de măsuri.

Am vizitat colectivul Energia „23 August" cu cîteva zile înainte de data fixată prin regulament pentru începerea concursurilor. Era timpul ca lucrările premergătoare întrecerilor să fie cel puţin începute: popularizarea competiţiei, alcătuirea planului de acţiune, etc. Dar nimic din toate acestea nu se făcuse, deoarece membrii consiliului colectivului sportiv şi tov. Dumitru Răducanu aşteaptă nu ziua de 1 decembrie ci pe cea de 20 decembrie, cînd speră să primească în folosinţă sala de sport care se construieşte în apropierea uzinei.

Iată, aşadar, cum, tot căutînd să stabilească cui îi revine răspunderea, activiştii sportivi de la Energia „23 August" tărăgănează în mod nejustificat pregătirile pentru organizarea concursurilor Spartachiadei.

Participanţii la cel de al III-lea concurs de fotografii turistice —faza regională — pot depune fotografiile pînă vineri 30 noiembrie 1956 la consiliile sindicale regionale. Participanţii din Capitală le vor depune la consiliul sindical orăşenesc Bucureşti.

INSEMNĂRI CRITICE DINTR-UN POPAS LA SIBIU (II)

Să răsfoim, mai departe, filele unui carnet care — din păcate — nu cuprinde însemnări despre realizările sportivilor sibieni. Şi de data aceasta vom înfăţişa cititorilor noştri cîteva aspecte negative, străduindu-ne să punem punctul pe „i".

ACUM DOI-TREI ANI: SPRIJIN! ASTAZI...

Cu doi-trei ani în urmă, oricînd ai fi poposit în Sibiu nu se putea să nu întîlneşti activişti sportivi veniţi din Bucureşti. Unul pentru a sprijini organizarea unor mari competiţii, altul pentru îndrumarea colectivelor sportive, mă rog, fiecare cu sarcini precise pentru sprijinirea activităţii sportive din oraşul Sibiu. Nu lipseau nici premierile, nici evidenţierile, nici repartizarea de fonduri pentru procurarea de materiale şi echipament etc. Acum, îi întîlneşti foarte rar pe activiştii sportivi din asociaţiile noastre.

La Sibiu merg prost lucrurile! Acolo trebuie timp nu glumă, încearcă unii să-şi motiveze comoditatea. Dar la Sibiu nu trebuie numai timp ci şi multă muncă pentru a ajuta la îmbunătăţirea activităţii sportive. Cu multe luni în urmă s-a înfiinţat un consiliu orăşenesc al asociaţiei Energia. A fost atunci şi un delegat al asociaţiei care s-a străduit aproape trei săptămîni cu organizarea acestui consiliu. In sfîrşit, l-a organizat şi... a plecat. De-atunci n-a mai dat pe la Sibiu, deşi credem că l-ar interesa să ştie că preşedintele acestui consiliu, tov. Munteanu (de la uzina Independenţa) n-a mai dat nici un semn de viaţă chiar din ziua în care a fost investit cu preşedinţia. Dacă organelor centrale nu le găsim nici o justificare pentru dezinteresul cu care au privit stagnarea activităţii sportive în oraşul Sibiu, cu atît mai puţin putem înţelege atitudinea unor organe locale, care au încetat cu totul să se mai preocupe de problemele sportului. Sînt multe comitete de întreprindere care mai sprijină ici-colo activitatea sportivă (chiar dacă prin aceasta înţeleg doar fotbalul) dar mai multe sînt cele pentru care sportul a devenit o preocupare cu totul secundară (Balanţa, Independenţa etc). Mult ajutor au primit activiştii sportivi din Sibiu şi din partea conducerilor administrative ale întreprinderilor sibiene. Nu putem afirma că astăzi nimeni nu mai sprijină sportul. Sînt unii directori cum sînt cei de la Progresul I.A.S., şcoala medie de fete nr. 3, Victoria sau I.C.M.M. care găsesc timp să se ocupe şi de problemele sportive. Pe mulţi poate îi surprinde faptul că printre aceste nume-dacă nu în fruntea lor-nu figurează numele tov. I. Meţiu, directorul uzinelor Independenţa. Ne-a surprins şi pe noi cei care, altădată, am fost martorii unor calde manifestaţii de simpatie la adresa sa. Astăzi însă se pare că tov. I. Meţiu nu mai este gata să sprijine orice acţiune sportivă. Dar, nu aceasta îi reproşăm în primul rînd tovarăşului I. Meţiu, ci faptul că în întreprinderea pe care o conduce, sportul a început să fie un tot mai rar prieten al muncitorilor. Au dispărut unele secţii pe ramură de sport, cercurile sportive nu au nici o activitate, competiţiile de masă din Sibiu se desfăşoară, de cele mai multe ori fără participarea sportivilor de la Independenţa. Această stare de lucruri poate fi curmată. Activiştii sportivi din Sibiu cer tov. I. Meţiu să-i ajute în această direcţie.

Cu totul insuficient este şi sprijinul pe care-l dau activităţii sportive alte conduceri administrative, cum sînt cele ale întreprinderilor „Construcţii", „Record", „Metalurgica", de la centrul şcolar medical de la cooperativa I.C. Frimu etc.

O PROBLEMA IMPORTANTA DAR... NEREZOLVATĂ!

De mai bine de şase luni tov. Nagy este preşedinte al comitetului orăşenesc C.F.S. Sibiu. Un prim bilanţ al activităţii sale ar trebui să ne înfăţişeze realizări din cele mai frumoase. Spunem acest lucru pentru că activitatea anterioară îl recomanda pe tov. Nagy drept un om capabil să rezolve numeroasele şi dificilele probleme ale sportului sibian. Iată însă că în oraş, majoritatea activiştilor sportivi nu găsesc prea multe cuvinte de laudă la adresa preşedintelui comitetului orăşenesc C.F.S. Oamenii se plîng-pe bună dreptate-că preşedintele comitetului nu cunoaşte problemele sportive, este foarte rar văzut la competiţii (în special duminica) nu participă la şedinţele comisiilor pe ramură de sport, foloseşte metode de comandă în munca cu cadrele obşteşti, fapt care a dus la îndepărtarea de comitet a numeroase elemente capabile, cu dragoste de sport şi cu bogată experienţă. Mulţi activişti sportivi, antrenori, sportivi, etc. ne-au arătat că una din principalele cauze ale slabei activităţi sportive este faptul că la Sibiu, comitetul orăşenesc C.F.S. este slab condus, că acesta a „scăpat din mînă" colectivele sportive, că prestigiul comitetului a scăzut mult.

Şi astfel a început să se discute la Sibiu despre preşedintele comitetului C.F.S. Iată o problemă pe care organele regionale şi chiar cele centrale n-au rezolvat-o încă nici pînă acum. Impărtăşind părerea celor care ne-au arătat, prin numeroase exemple, necesitatea întăririi conducerii comitetului orăşenesc C.F.S., nu putem totuşi să ne declarăm de acord cu alţi activişti sportivi sau antrenori care îl consideră pe tov. Nagy singurul „ţap ispăşitor" în această stare de lucruri. După părerea noastră, organele regionale au datoria să limpezească cît mai grabnic această atmosferă şi să ia măsurile necesare pentru ca şi la Sibiu comitetul C.F.S. să devină un puternic organ de îndrumare şi conducere a activităţii sportive, un organ care să se bucure de simpatie şi prestigiu în faţa sportivilor şi activiştilor sportivi.

ŞI ACUM, CITEVA MODESTE RECOMANDARI

In Sibiu există toate condiţiile pentru ca activitatea sportivă să cunoască un ritm de dezvoltare normal. Ne-a impresionat în mod deosebit un fapt relatat de corespondentul nostru principal la Sibiu. Antrenorul de handbal St. Zoller şi responsabilul acestei secţii, F. Bordon au muncit săptămîni în şir pentru a împrejmui terenul de handbal al colectivului Flamura roşie. Dar, asemenea oameni cu tragere de inimă există destui în Sibiu. Printre ei se numără profesori de educaţie fizică, antrenori, activişti şi sportivi, oameni care au ridicat, cu doi-trei ani în urmă, activitatea sportivă din Sibiu la nivelul celor mai puternice centre sportive din ţară. Ei sînt cei care pot să pună şi acum umărul la îmbunătăţirea muncii sportive. Lor trebuie să li se solicite în primul rînd sprijinul. Despre unele comisii pe ramură de sport (recent reorganizate), preşedintele comitetului regional C.F.S. ne spunea: *Sînt tot atît de puternice, unele chiar mai puternice decît cele regionale.* Iată un alt obiectiv spre care trebuie să-şi îndrepte toată atenţia, dar şi toată grija, comitetul orăşenesc C.F.S.

Fără îndoială, sprijinul efectiv al comitetelor de întreprindere, al organizaţiilor U.T.M. şi al conducerilor administrative este deosebit de preţios în acţiunea de îmbunătăţire a activităţii sportive de masă.

In Sibiu există şapte antrenori de nataţie, oameni pricepuţi, pasionaţi de munca lor. O defectuoasă îndrumare a acestora a dus însă la situaţia ca acum, aproape de sfîrşitul anului, datele statistice privind clasificările (oglinda fidelă a muncii antrenorilor) la nataţie să indice o cifră din cele mai modeste: 8. Este doar un exemplu pentru a ilustra necesitatea unei mai serioase preocupări pentru clasificarea sportivilor şi, în mod direct, pentru organizarea cît mai multor competiţii în toate ramurile de sport.

Adăugînd acestor cîteva recomandări, măsurile necesare pentru o mai justă folosire a bazelor sportive existente, pentru amenajarea de noi terenuri simple, pentru stimularea cadrelor obşteşti, a colectivelor şi a sportivilor, pentru orientarea generală a muncii spre calitate, activitatea sportivă din oraşul Sibiu va redeveni nu numai dragă dar şi accesibilă maselor de oameni ai muncii din oraşul Sibiu.

Şi, atunci, vom fi din nou prezenţi în mijlocul sportivilor sibieni, bucuroşi să putem insera în coloanele ziarului nostru primele lor realizări, primele lor victorii.

DAN GIRLEŞTEANU